

Sygn. akt V.2 Ka 8/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 r.

sprawy:

D. N. /N./

syna H. i K.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 17 października 2014r. sygn. akt IX K 865/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 /dwadzieścia/ złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 260 /dwieście sześćdziesiąt/ złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 8/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 17 października 2014r. sygn. akt IX K 865/12 na zasadzie art. 62 § 2 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu D. N., który został oskarżony o to, że:

- w dniu 3 maja 2012r. w R., działając publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego, poprzez kopnięcie w skuter marki L. o numerze rejestracyjnym (...) doprowadził do jego

wywrócenia się, co skutkowało wyrwaniem zaczep przedniej i tylnej obudowy oraz zarysowaniem lakieru na przedniej obudowie z lewej strony, wyrządzając w ten sposób straty o łącznej wartości 344,13 na szkodę M. P., tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 kw, zaś na mocy art. 118 § 2 kpw kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

Jednocześnie tym samym wyrokiem uznał oskarżonego D. N. za winnego tego, że:

- w dniu 3 maja 2012 roku w R., działając publicznie, bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wziął udział w pobiciu M. P., podczas którego wymieniony pokrzywdzony został uderzony pięścią w twarz, był szarpany, a następnie został przewrócony na podłoże, po czym ponownie uderzony pięścią w głowę i kopnięty w kolano, przez co narażono go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk, tj. czynu stanowiącego występki z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na mocy art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku.

Na mocy art. 69 § 1, 2 i 4 kk, art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu D. N. wykonanie orzeczonej w punkcie 2 kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby.

Na mocy art. 73 § 2 kk oddał oskarżonego D. N. w okres próby pod dozór kuratora sądowego.

Na mocy art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu D. N. karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego D. N. w sprawie tj. okres zatrzymania od dnia 4 maja 2012r. do dnia 5 maja 2012r. uznając karę grzywny za wykonaną w rozmiarze 4 stawek dziennych.

Na mocy art. 57a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego D. N. środek karny w postaci nawiązki w kwocie 250 zł na rzecz pokrzywdzonego M. P..

Na mocy art. 627 kpk i art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego D. N. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 260 złotych i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 89,99 zł.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 kpk zaskarżył wyrok co do winy i kary w części, tj. w pkt 2 jego sentencji i w oparciu o przepis art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, iż to oskarżony D. N. działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi M. S. (2) i R. W. dopuścił się zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia występkę z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do tak jednoznacznych ustaleń, albowiem żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wskazuje w sposób jednoznaczny ani to, iż to oskarżony D. N. pierwszy uderzył pokrzywdzonego M. P. bądź też w inny sposób brał czynny udział w pobiciu pokrzywdzonego,

2. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 4, 5 § 2, 7 oraz art. 424 kpk, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku a wynikające z oparcia ustaleń co do winy oskarżonego wyłącznie na okolicznościach obciążających go, przy pominięciu dowodów i okoliczności świadczących na jego korzyść, dowolnej ocenie dowodów i nienależytego uzasadnienia, szczególnie w zakresie w jakim Sąd I instancji oparł się na poszczególnych dowodach i w zakresie w jakim nie uznał dowodów przeciwnych, co winno również znaleźć odzwierciedlenie w szczegółowym, rzetelnym a przede wszystkim przekonującym uzasadnieniu.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 437 kpk wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego do zarzutu popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. 2 sentencji zaskarżonego wyroku

lub

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała i to w stopniu wręcz oczywistym. Autor apelacji podejmując polemikę z ustaleniami Sądu meriti w istocie rzeczy abstrahuje od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sprawia to, że wszelkie argumenty apelacji mają charakter co najmniej hipotetyczny, a z pewnością całkowicie oderwany od realiów niniejszej sprawy. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bez podstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, zaś swoje ustalenia oparł na swoich przypuszczeniach, który to zabieg logiczny zdaniem skarżącego jest niedopuszczalny. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia, należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów takich wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Wbrew wywodom skarżącego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ma w miarę jednorodny charakter. Wszak oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych tak w toku postępowania przygotowawczego jak i jurysdykcyjnego przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów (w odniesieniu do jednego postępowanie umorzono) szczegółowo wyjaśniając przebieg zdarzenia i swój w nim udział w tym także dotyczący pobicia pokrzywdzonego M. P.. Wyjaśnienia te mają pełne wsparcie w zeznaniach świadków M. P. , R. P. ale również w wyjaśnieniach współoskarżonego R. W.. Wobec tych dowodów, które Sąd meriti określił słusznie jako wzajemnie korespondujące, teza apelującego, iż brak jest dowodów przemawiających za udziałem oskarżonego w pobiciu M. P. jest twierdzeniem gołosłownym i całkowicie oderwanym od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zresztą całość formułowanych przez skarżącego zarzutów ma charakter wyłącznie ilustracyjny, bez wskazania na czym owe błędy Sądu meriti miałyby polegać lub też jak wskazano wyżej prezentując tezy mające raczej charakter spekulacji intelektualnych. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Generalnie rzecz ujmując argumenty apelacji jak już wyżej wykazano miały charakter czysto polemiczny, sprowadzały się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i hipotetycznymi wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Nie budzi wątpliwości również przyjęta kwalifikacja prawna czynu. Oskarżony współdziałał bowiem z innymi osobami w pobiciu M. P.. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Również orzeczona kara 1 roku pozbawienia

wolności zważywszy, iż orzeczoną ją z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary nie nosi cech rażąco niewspółmiernej surowości.

Z tych też powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.